

РЕШЕНИЕ

№ 528

гр. София, 08 декември 2025 г.

В И М Е Т О Н А Н А Р О Д А

ВЪРХОВНИЯТ КАСАЦИОНЕН СЪД на РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ, първо наказателно отделение, в съдебно заседание на деветнадесети ноември две хиляди двадесет и пета година в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: РУМЕН ПЕТРОВ

ЧЛЕНОВЕ: ЕЛЕНА КАРАКАШЕВА

СВЕТЛА БУКОВА

при участието на секретаря Елеонора Михайлова и в присъствието на прокурора АСЯ ПЕТРОВА, след като изслуша докладваното от съдия РУМЕН ПЕТРОВ наказателно дело № 900 по описа за 2025 г. и за да се произнесе взе предвид:

Касационното производство е по реда на чл. 346, т. 1 от НПК.

Образувано е по протест на прокурор от Апелативна прокуратура – София, против въззивно решение № 180/05.05.2025 г., постановено по внохд № 402/2024 г. по описа на Апелативен съд – София.

В протеста е наведено единствено касационното основание по чл. 348, ал. 1, т. 2 от НПК. Посочено е, че при постановяване на атакувания съдебен акт, въззивният съд е допуснал съществени нарушения на процесуалните правила, по смисъла на чл. 107, ал. 2 от НПК, като не е уважил доказателствените искания за назначаване на съдебно-счетоводна експертиза, с което обвинението е лишено от правото да защити тезата си, че всички сделки, непризнати от НАП и от вещото лице, изготвило първоначалната експертиза по делото, са недействителни. Според представителя на държавното обвинение въззивният съд е допуснал нарушение и на разпоредбите на чл. 13, чл. 14 и чл. 107, ал. 5 от НПК, тъй като вътрешното му убеждение е изградено не върху всички доказателства по делото, а само върху част от тях, които са превратно тълкувани. От доказателствената съвкупност без основание били изключени изготвените ВДС от приложените СРС, въпреки че за разлика от първоинстанционния съд, съставът на апелативния е приел, че те са допустими. В решението не само не били обсъдени, но и изобщо не били посочени приобщените банкови документи от „ЦКБ“ АД относно движението на паричните средства между процесните търговски дружества и материалите относно словенското дружество „Искраемеко“, постъпили в резултат на изпълнената международна поръчка за правна помощ. Тяхното неоснователно игнориране и неубедителният анализ на останалите доказателствени източници не е дало възможност въззивният състав да изгради вътрешното си убеждение въз основа на обективно, всестранно и пълно изследване на всички обстоятелства по делото. Прокурорът претендира да се отмени решението, с което е потвърдена оправдателната първоинстанционна присъда и делото да се върне за ново разглеждане от друг състав на въззивния съд.

Прокурорът от Върховна касационна прокуратура поддържа протеста и pledира той да се уважи по изложените в него съображения. Счита, че непълнотата на мотивите, изразяваща се в липса на пълноценен анализ на всички доказателствени източници, е довела до нарушения при формиране вътрешното убеждение на съда, което е базирано основно на постановената от административния съд отмяна на данъчно ревизионния акт, поради което крайният извод за невинност на подсъдимите почива на допуснати нарушения при оценката на доказателствата.

Подсъдимите Б. П., Р. С., Д. М., А. Д., П. М., М. Б., Т. М., Р. Н., И. И. и С. Н. не се явяват, редовно призовани. Техните защитници съответно адв. А. Х., адв. И. Л., адв. Т. И., адв. В. А., адв. А. А. и адв. Ц. И., както и подсъдимият Д. Ф., който се явява лично и защитникът му адв. С. К., оспорват протеста и pledират да се остави в сила въззивното решение по изложените от тях в съдебно заседание съображения, подробно развити в представените писмени възражения, приети на основание чл. 351, ал. 4 от НПК.

Касационният протест е подаден в предвидения в чл. 350, ал. 2 от НПК срок, от процесуално легитимирана страна, по отношение на съдебен акт, подлежащ на проверка по реда на Глава двадесет и трета от НПК, поради което е допустим, но разгледан по същество е НЕОСНОВАТЕЛЕН.

С присъда от 27.10.2023 г. по нохд № 4469/2019 г. по описа на Специализирания наказателен съд /закрит/ подсъдимите са признати за невинни:

- за това, че в периода от 01.10.2008 г. до 02.11.2011 г. в гр. София, гр. Варна, в гр. Плевен и в цялата страна, подсъдимите Б. М. П. и Р. Х. С. съвместно да са ръководили организирана престъпна група, по смисъла на чл. 93, т. 20 от НК, в която да са участвали подсъдимите Д. Н. М., А. Ф. Д., П. В. М., М. С. Б., Т. Е. М., Р. Н. Н., И. А. И. и С. И. Н. и на основание чл. 304 от НПК са оправдани по повдигнатите им обвинения съответно по чл. 321, ал. 3, пр. 2 вр. с ал. 2 от НК спрямо Б. П. и Р. С., и по чл. 321, ал. 3, пр. 2 вр. с ал. 1 от НК спрямо Д. Н. М., А. Ф. Д., П. В. М., М. С. Б., Т. Е. М., Р. Н. Н., И. А. И. и С. И. Н..

- за това, че в периода от м. декември 2009 г. до 14.11.2011 г. в гр.София, при условията на продължавано престъпление, подсъдимият Д. Ф. като извършител, в качеството му на управител и представляващ „Ф.“ ООД, да е избегнал установяването и плащането на данъчни задължения по ЗДДС в особено големи размери общо - 1 405 441,01 лв., в съучастие с подсъдимите Б. П., Р. С., А. Д., М. Б., И. И. и В. Н. /спрямо когото наказателното производство е прекратено на основание чл. 24, ал. 1, т. 4 от НПК/ - всички като помагачи, които умишлено да са го подпомогнали, като при водене на счетоводството да са съставени документи с невярно съдържание - отчетни регистри - дневници за покупките на горното дружество, съгласно чл. 124, ал. 1, т. 1 от ЗДДС и чл. 113, ал. 1 от ППЗДДС, в които са отразени данъчни фактури по доставки с право на данъчен кредит с доставчици - дружествата „А.“ ЕООД, „А. м.“ ЕООД, „С.“ ЕООД, „Е. е.“ ЕООД и „А. п.“ ЕООД, без да са налице такива, по смисъла на чл. 6 от ЗДДС и да е потвърдена неистина в подадените пред ТД на НАП - София декларации, които се изискват по силата на закона и да е приспаднал наследващ се данъчен кредит, поради което и на основание чл. 304 от НПК подсъдимите са оправдани по повдигнато им обвинения чл. 255, ал. 3 вр. с ал. 1, т. 2, т. 6 и т. 7 вр. с чл. 20, ал. 2 за Ф. и по ал. 4 за П., С., Д., Б., И. и Н. вр. с чл. 26, ал. 1 от НК.

- за това, че в периода от 01.11.2010 г. до 25.11.2011 г. в гр.София подсъдимият Б.П., в качеството си на длъжностно лице - управител на „О. ф.“ ЕООД, в кръга на службата си, при условията на продължавано престъпление е извършил сделки с

имущество в особено големи размери - на обща стойност 926 940 лв., за което да е знаел, че е придобито чрез тежки умишлени престъпления - по чл. 255 от НК и по чл. 321 от НК, като случаят е особено тежък, а деянията да са извършени от лице, което действа в изпълнение решението на ръководената от него и от Р. С. организирана престъпна група, в която са участвали Д. М., А. Д., П. М., М. Б., Т. М., Р. Н., И. И., С. Н. и Д.М., както следва:

1. на 01.11.2010 г. е извършил покупко-продажба на 12 кюлчета злато по 1 кг., на стойност 771 960 лв., съгласно фактура, издадена от „Първа инвестиционна банка“ АД
2. на 20.10.2011 г. е закупил 58 бр. златни юбилейни монети „Виенска филхармония“, с проба 9999, с единично тегло от 31,1 гр., по 2 460 лв. всяка, на обща стойност 142 680 лв. от „Тавекс“ ЕООД.
3. на 25.10.2011 г. е закупил 5 бр. златни юбилейни монети „Виенска филхармония“, с проба 9999, с единично тегло от 31,1 гр., по 2 460 лв. всяка, на обща стойност 12 300 лв. от „Тавекс“ ЕООД, поради което и на основание чл. 304 от НПК е оправдан по повдигнато му обвинение по чл. 253, ал. 5 вр. с ал. 4 вр. с ал. 3 вр. с ал. 1 вр. с чл. 26, ал. 1 от НК.

С присъдата съдът се е разпоредил с приложените по делото веществени доказателства, като на основание чл. 190, ал. 1 от НПК е постановено направените по делото разноси в размер на 22 726,45 лв. да останат за сметка на държавата.

По протест на прокурор от Софийска градска прокуратура, който не е поддържан в съдебно заседание от представителя на Апелативна прокуратура – София, по отношение обвиненията по чл. 253 и чл. 255 от НК, е образувано внохд № 402/2024 г. по описа на Апелативен съд – София. С постановеното по делото решение, предмет на настоящата касационна проверка, на основание чл. 334, т. 6 вр. с чл. 338 от НПК първоинстанционната оправдателна присъда е изцяло потвърдена.

При извършената касационна проверка настоящият състав не намира да е допуснато нарушение с отказа на въззивния съд да уважи направеното искане за назначаване на „допълнителна“ съдебно-счетоводна експертиза. Принципно не всеки отказ на съда да удовлетвори доказателствените искания на страните съставлява съществено нарушение на процесуалните правила. Такова би било налице само ако са останали неизяснени обстоятелства, включени в предмета на доказване. В тази връзка следва да се посочи, че в хода на проведеното въззивно следствие по почин на съда е назначена нова счетоводна експертиза, като в приетото по делото заключение вещите лица, след като са изследвали цялата налична документация за инкриминирания период, включително и по отношение получените вътрешно общности доставки от множество различни фирми от Словения, Полша и Австрия, и то не само от „И.“, са достигнали до категоричния извод, че няма извършени нарушения при водене на счетоводството на „Ф.“ ООД, процесните доставки са реално изпълнени и не се установява избягване на дължими данъчни задължения. Същевременно още преди приключване на първоинстанционното производство, от приложените писмени доказателства е установено, че издаденият Ревизионен акт № Р-2210-1403963-091-001/31.03.2016 г. е отменен с Решение № 3551/28.05.2019 г. по адм. д. № 7472/2017 по описа на Административен съд – София-град, оставено в сила с Решение № 4254/13.04.2020 г., постановено по адм.д. № 9912/2019 г. на Върховния административен съд, в които изрично е прието, че дружеството е ползвало правомерно правото на приспадане на данъчен кредит, предвид реално осъществените доставки между страните на различни видове електроизмервателни уреди и техника по процесните фактури. При това положение с основание въззивният съд е отказал с

подробно мотивирано определение от 24.03.2025 г. да уважи искането за назначаване на „допълнителна“ /очевидно прокурорът е имал предвид нова/ експертиза, въпреки установеното разминаване с изготвеното на досъдебното производство, единствено въз основа на констатациите на ревизионния акт, заключение на вещото лице О., което предходните инстанции, след като са изложили подробни съображения относно неговата неизчерпателност, необоснованост и неубедителност са отказали да възприемат. На тази основа касационният състав счита, че с отказа да назначи исканата от прокурора „допълнителна“ съдебно счетоводна експертиза, въззивният съд не е пропуснал да попълни делото с доказателства, необходими за установяване на обективната истина, още повече че процесуалният закон не въвежда задължение за съда винаги и във всички случаи да назначава такава при противоречие между вече приетите експертни заключения. В този смисъл изискванията, регламентирани в чл. 153 от НПК са изпълнени, т.е. твърдението, че обвинението е лишено от правото да защити тезата си не намира опора в материалите по делото.

От протеста, а и от пледоарията на прокурора в съдебно заседание, не става ясно връзката - причината, поради която е поставен акцент върху необсъдените, но приобщени по делото документи само от една - „ЦКБ“ АД, от множеството обслужващи процесните търговски дружества банки, които онагледявали движението на паричните средства, които са били предмет на проверка в тяхната цялост от горепосочената експертиза. Не може да бъде прието като процесуално нарушение от категорията на съществените неотделеното специално внимание в мотивите на показанията на лицата, разпитани по делегация като свидетели в резултат на изпълнената поръчка за международна правна помощ. В тази връзка следва само да се отбележи, че по делото е бил събран и проверен достатъчен обем от доказателства, а посочените свидетелски показания не установяват нито отсъствието на реални търговски сделки, каквито безспорно в случая е установено, че са налични, нито гласните доказателства могат да заместят онези счетоводни документи, които задължително съпътстват осъществяването на доставките.

Неоснователно се поддържа в протеста, че са допуснати пороци в аналитичната дейност на въззивния съд, тъй като не били подробно обсъдени веществените доказателствени средства от приложените СРС, поради което решението останало необосновано. Така направеното възражение клони към основание, което не е предвидено като самостоятелно касационно такова в разпоредбата на чл. 348, ал. 1 от НПК, поради което трудно би могло да получи убедителен отговор. Очевидно представителят на държавното обвинение не е останал удовлетворен, въпреки че въззивният състав е обърнал специално внимание не само относно допустимостта на приложените СРС спрямо подсъдимите, доколкото става въпрос за разговори между адвокати, адвокатски сътрудници и техните клиенти, но най-вече относно приетото отсъствие на конкретна информация, от която да се направи извод в подкрепа на обвинителната теза. Действително подсъдимата М. е използвала към Б. П. думата - „шефе“, но това обръщение е намерило логично обяснение в заявеното от нея, че той е кръстник на детето й, към което тя също се обръщала по този начин, поради което правилно е възприето от апелативния съд, че не се налага извода за установена между подсъдимите трайна йерархия, подчинена на извършване на престъпления. При отсъствието на доказателства за извършване на престъплението по чл. 255 от НК, предвид възприетата в обвинителния акт конструкция, съдържанието на възпроизведените разговори, в които са обективирани обичайни житейски и работни разговори, свързани със счетоводното и правно обслужване на дружествата, правилно

е ценено от въззивния съд, че не може да се възприеме казаното като израз на разпореждания, с които се разпределят задачи и конкретни действия за избягване на данъчни задължения. Въпреки, че предходните инстанции са пропуснали да обсъдят изрично възпроизведените във ВДС разговори на подсъдимия П. от 01.11.2011 г., както се настоява в протеста, няма как да бъде нарушена забраната по чл. 177, ал. 1 от НПК, за да се приеме предложението от прокурора извод за координирани действия между подсъдимите за осъществяване на престъпна дейност.

В заключение следва да се посочи, че апелативният съд не е допуснал съществени нарушения на процесуалните правила, които да налагат отмяна на протестирания съдебен акт. Аналитичната дейност е осъществена при спазване на процесуалните правила по [чл.13](#), [чл.14](#) и [чл.107, ал.2 и ал.5 НПК](#), като доказателствените източници, свързани с предмета на доказване, са обсъдени детайлно както поотделно, така и в своята съвкупност, а приетите за установени фактически положения са изведени от процесуално валидни доказателства и доказателствени средства. Не се констатира твърдяното от прокурора игнориране на част от доказателствените източници или превратно интерпретиране на тяхното съдържание. Макар контролираната инстанция да е приела, че мотивите на първоинстанционния съд „търпят критика“, но след като подробно е аргументирала защо не приема изложените във въззивния протест оплаквания срещу оправдателната присъда, с основание изцяло е възприела правния извод, че по делото не са събрани достатъчно годни, както в количествено отношение, така и като интензитет доказателства, въз основа на които да се приеме, че подсъдимите са осъществили вменените им във вина престъпления. В този смисъл формулираното като липса на мотиви несъгласие на държавното обвинение с въззивното решение не намира обективна опора, поради което протестът се явява неоснователен и атакуваният съдебен акт следва да се остави в сила. Ето защо и на основание чл. 354, ал. 1, т. 1 от НПК Върховният касационен съд, първо наказателно отделение

РЕШИ:

ОСТАВЯ в сила въззивно решение № 180/05.05.2025 г., постановено по внохд № 402/2024 г. по описа на Апелативен съд – София.

Решението не подлежи на обжалване.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: